

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић

Књига „Доживљаји мачка Тоше“ је веома занимљива, посебно ако сте љубитељ мачака. Ако имате мачку, мацу или мачора, а краде вам сланину, рибу, сир или нешто друго и не знате шта да радите по том питању, прочитајте ову књигу и онда опет нећете знати шта да радите. Наравно, књига је занимљива и онима који немају овакав проблем, нити су љубитељи животиња.

Овај роман је написао Бранко Ћопић, иначе један од мојих омиљених писца. Прочитао сам га два пута, али могу још десет пута и неће ми досадити. На почетку ми се учинила досадном, али сам скроз погрешно, јер је веома забавна и смешна.

Главни лик је мачак Тошо. Он је са својим пријатељима мишем Пророком и псом Шаровом успео да преплаши цео град, отера медведа, побегне од чича Брке, да стигне назад до чича Тришиног млина и да отера псећег кнеза, старог буволовца Жућу. Мачак Тошо је паметан и пријатељски настројен, Шаров је снажан и одан, Пророк је мудар и праведан. Они показују како је пријатељство могуће и међу онима који су тако различити.

Најсмешнији ликови су чича Триша, који другује са Тошом, па се наљути на њега, и крчмар Винко, који му помаже да пронађе изгубљеног мачка. И кад нису пијани, причају чудно, мисле чудно, пишу чудно - и све то на смешан начин. Покушали су да дохвате месец, мислили су да има чак три месеца и да ће им попити ракију!!! Па, нећу рећи вам испричати све детаље, али ћу вам рећи да прича има срећан крај. Свима топло препоручујем да је прочитају и уживају.

Надам се да вам се рад свидео и да ћете читати и оне који ће тек бити написани.

До следећег рада,

Симеон Обрадовић IIIз

„Доживљаји Мачка Тоше“, Бранко Ћопић

Роман „Доживљаји Мачка Тоше“ Бранка Ћопића добила сам прошле године за одличан успех и због тога мије посебно драга. Читала сам га за време зимског распуста и поново за такмичење „Читам, па шта?“. Занимљивија је од књига из првог круга јер су међу јунацима моје омиљене животиње (мачак и пас) и много је смешнија.

Главни јунак је мачак Тоша који због својих несташлука стално упада у невоље. Уместо да лови мишеве, воли да омасти брк сланином, рибом и сиром и због тога млинар Триша, са ким живи, у једном тренутку пожели да га се отараси. Ставља мачка у џак и тада започиње необична авантура за обојицу. Чича Триша изгуби џак, а онда схвати да му недостаје мачак и покушава да га пронађе. За то време бројни догађаји који се нижу у роману воде мачка на један вашар, у кућу сељака Брке, до сусрета са страшним медведом Крушкотресом Кукурузувићем и лажљивим псом Жућом. Мачак Тоша среће белог миша Пророка и пса Шарова који постају његови пријатељи помажући један другом у невољи. Шаров и Тоша успевају да нађу пут до и стигну до чича Тришиног млина. Млинар је био веома радостан и направио је у мачкову част велику гозбу.

Ова књига ме је научила да је веома важно имати пријатеље и да оно што нам се понекад чини немогуће, ипак јесте могуће. Тако су миш, пас и мачак постали пријатељи када је било потребно да преброде проблеме и када су биле потребне вештине сваког од њих. Несташлуци мачка Тоша подсетили су ме на неке моје несташлуке и невоље и оне који се дешавају мојим друговима. Ми смо сви различити, али кад смо заједно и помажемо једни другима, лакше изађемо из невоља.

Много сам се смејала док сам читала овај роман јер у њему има много хумора. Најсмешнији део је оглас који су писали пијани млинар Триша и крчмар Винко да би пронашли мачка. Тако о нестанку мачка пишу: „Прошле ноћи, кад смо се пели на орах да скинемо мјесец, чича Тришо изгубио је џак и мачка, и то џак на мачку и мачка у џаку. Мачка ћете познати по томе што се налази у сивом џаку и воли сланину, сир и рибу, а џак ћете познати по томе што не воли ни сир, ни рибу, а у њему се налази један шарен мачак.“

Ово је права књига за све оне који се не смеју често. Иако је намењена деци, могу да је читају и старији, сви ће се забавити и насмејти и заборавити на свакодневне проблеме.

Уна Марковић III₄

„Како се смеју девојчице“, Драгомир Ђулафић

Књигу „Како се смеју девојчице“ написао је Драгомир Ђулафић и посветио својој унуци Хани. Ова збирка прича је врло занимљива, па сам је врло брзо прочитала. Свиђа ми се што је књига више за девојчице, него за дечаке. Приче су повезане, јер је свака прича о девојчици Наташи, нечему њеном или некој њеној пустоловини.

Највише ми се свидела прича „Гнездо на тераси“. У њој писац описује како је девојчица Наташа нашла голубије гнездо на тераси хотелске собе. У гнезду су биле две бебе голуба. Наташа је питала тату шта би он радио да су те две бебе она и њен брат Милан. Он је одговорио да би требало да сачекају своје родитеље ту где су их оставили, јер су вероватно отишли по храну. Девојчица и тата су одлучили да не дирају гнездо. Посебно је занимљиво то што се радња дешава у на моруу Херцег Новом, у ком сам ја једном летовала пре пар година, па док сам читала, могла сам да осетим мирис мора и борова као да су поред мене. Препознала сам себе у лику Наташе, јер и ја када нађем тако нешто занимљиво у природи, одмах зовем тату и са њим истражујем.

Такође, свидела ми се и прича „Собе“. У њој писац пореди и описује дечије и родитељске собе. У малим дечијим собама се налазе телевизорчић, тепихчић, креветић, прозорчић, ормарић и сточић. У маминој и татиној соби се налазе телевизорчина, тепихчина, огроман кревет, прозорчина, орманчина и велики сто. У дечијој соби су и паукчићи, мало паучине и мале бриге, а у маминој и татиној соби се налазе велики пауци, пуно паучине и велике бриге. Кад сам мало боље погледала, тако је и у мојој кући, стварно. Схватила сам из ове приче да не треба да журимо да порастемо и да треба што дуже да се играмо и останемо деца.

Препоручила бих ову књигу свим девојчицама, јер свака може да се препозна у некој причи и научи нешто ново.

Петра Пјевач IIIз

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Збирку прича „Овако је то било“ написао је Бранко Стевановић. Врло брзо сам прочитала ове приче јер сам хтела што пре да сазнам какве су све приче из ове збирке.

Има пуно прича које су ми се свиделе, али ми се највише свидела прича „Случај теткице Софије“. У овој причи девојчица Беба сазнала је да чистачица из њене школе зна да прича са животињама, тј. разуме језик животиња. Препознала сам се у девојчици Беби, јер бих и ја пратила теткицу Софију да сам открила њену тајну. Занимало би ме да сазнам што више и како она то може да разговара са животињама. Питала бих је да пита те животиње нешто што ме занима - колико имају година, да ли имају браће и сестара, где живе, како воле да се играју итд. Врло интересантна прича, после које сам помислила да и у мојој школи нека теткица или чистачица крију неке врло занимљиве тајне. Баш ћу да их питам првом приликом!

Такође, запамтила сам и причу „Ову причу не дам ником“. Ову причу писац не жели никоме да да, па смишља разне изговоре. Питам се, зашто је написао ту причу ако је не даје никоме на читање. Мислим да се писац много намучио да напише ту причу, уложио је много труда, па је много и цени. Имала сам и ја такав случај. Једном сам се много намучила око састава који сам имала за домаћи, па нисам хтела никоме да дам да га прочита. Морала сам учитељици да дам али нисам желела да га ико други прочита.

Ову збирку прича бих препоручила свима јер је врло интересантна. Мислим да свако може да се препозна у скоро свим овим причама, баш као што сам и ја.

Петра Пјевач IIIз

„Од читања се расте“, Јасминка Петровић

Причу „Од читања се расте“ написала је Јасминка Петровић, познати писац књига за децу. Први пут сам је прочитала давно, јер сам је добила на поклон, а после сам је опет читала за школу, и сад опет. То значи да ми се баш, баш свидела. Заправо, ово ми је омиљена књига!

Главна јунакиња је девојчица Тамара која зато што не зна да чита и пише, наилази на препреке и проблеме. Упознала је једног деду из комшилука и са њим седела испред зграде на клупи и разговарала. Сазнала је да је његова омиљена животиња опосум Хајди. Да би сазнала више о опосумима, морала је да научи како се то пише како би могла да откуца на тастатури и научи са интернета више о опосумима. Када је то показала мами и тати, они су били пресрећни! Онда је нашла књигу „Хајди“ и замолила родитеље да јој прочитају ту књигу. Онда је почела сама да учи слова, научила је да чита и живот јој се променио на боље. Постала је паметнија и одговорнија и могла је да иде сама у школу.

Најсмешније ми је било када мама и тата говоре Тамари: „Ајде Тамара, крени Тамара, пожри Тамара, шта чекаш Тамара, је л' ти чујеш Тамара, е' сад га стварно претера Тамара“. Када сам читала тај део, баш сам се гласно смејала. Такође, много сам се смејала и кад је Тамара показала родитељима да зна да куца на тастатури тј да зна да пише, они су били толико срећни, да су изгледали као породица са рекламе за кредит. У лику Тамаре препознала сам саму себе, јер ни ја нисам волела да читам и пишем кад сам кренула у први разред. Мислила сам да то није важно, али сам врло брзо схватила да јесте важно, не само за школу, већ за цео живот.

Порука ове књиге је да можемо да научимо велике и битне ствари у животу на занимљив начин. Ову књигу бих препоручила свима, јер је врло поучна, добра и смешна. Брзо се чита и уз њу се пуно смеје!

Петра Пјевач IIIз

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ћопић

Роман „Доживљаји мачка Тоше“ написао је Бранко Ћопић. Он нам прича о једном необичном мачку који пролази кроз разне занимљиве ситуације. Главни лик је мачак Тоша, несташан, радознао и нестрпљив мачак који је живео код млинара Трише. Пошто није био добар, Триша га је ставио у џак и хтео да га баца у реку. Док су крчмар и Триша пили ракију у „Крчми код три магарца“, мачак је нестао. Кроз много необичних доживљаја упознао је пса Шарова и миша Пророка, које на почетку није волео, као и свака мачка. Међутим, заједно су победили медведа Крушкотреса Кукурузовића и побегли из куће чика Брке. Тако миш и пас постају Тошини најбољи пријатељи.

Дружина је пошла до млина где их је дочекао Жућа, са којим се раније Тоша стално свађао, и одмах се потукао са Шаровом. Након што је изгубио, Жућа је побегао, а код млинара су остали да живе срећно заједно Тоша, Пророк и Шаров. Када се вратио кући и обрадовао чика Тришу, Тоша је учинио праву ствар, јер је чика Триша био сломљеног срца без свог мачка.

Из овог романа можемо научити да не треба терати инат и понашати се насилно, него треба лепо причати и решити проблем. Посебно ми се свиђа то што један мачак пролази кроз све те смешне и чудне доживљаје. Научила сам да треба бити упоран ако желиш да постигнеш своје циљеве и да је важно да имаш пријатеље које ће ти помоћи у томе.

Свима бих препоручила ову књигу за читање јер је врло поучна и занимљива.

Петра Пјевач IIIз

